

מסורת הש"ס

(א) לעיל ז, (ב) (ג"ו שם),
(ג) לעיל ז, (ד) [תוס' פ"ב]
קמן לד. נדרים יט. ע"ש,
(ה) [לקמן יג.], (ו) ס"א לא,
(ז) [דף יט:], (ח) ז"ל לפניו,
(ט) ז"ל חד מזירות,

נוסחת הריב"ן

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה רבי אומר וכו' והאי דקאמר הריני יודיד כשער ראשי: (ב) ד"ה אלא וכו' דהואיל ואמר עלי: (ג) ד"ה אומר וכו' דסבירא ליה בנותיך ומתניפין דלא תני משלים מזירותו אבל הכא כ"ל והד"א:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה שיהא בברי
לקמן מפרש. דף יג ע"א
ולכ ע"ב:

הגהות מהר"ב

[illegible]

הגהות התוספות

1. צ"ל חס פחות. 2. צ"ל
3. הדפירת הש"ס. 4. צ"ל לא
5. צ"ל דיתנה ויאמר. 6. צ"ל שמה לא. 7. צ"ל
8. צ"ל בנפ. 9. צ"ל דאמר חד
10. צ"ל זירות ארוך כו'. 11. להיחא דכרי.

פי' הרא"ש

ההיריני נזיר כשער ראשי
כ"ו. הרי זה נזיר עולם
מגלח א' לשלשים יום. כי
קבל עליו נזירות כמנן
שער ראשו וכל ל' ול' הוי
נזיר בפני עצמו ומגלח
בכל יום ל"א ומביא

עולם לפי ששערות ראשו

צָמִיחַ שְׁלֵשִׁים וַיְצִיחַ קֶרֶבֶן: ^(א) כִּשְׁעֵר רֹאשִׁי

מִתְנִי⁽⁶⁾ הָרִינִי נִזִּיר כְּשֶׁעַר רֹאשִׁי וְכַעֲפָר

אחת לשלשים יום רבי אומר אין זה מגולה אחת לשלשים יום ואיזהו מגולה אחת לשלשים האומר הרי עלי נזירות כשעור ראשי כעפר הארץ וכחול הים ^אהריני נזיר מלא הבית או מלא הקופה בודקין אותו אם אמר אחת גדולה נזירי נזיר ל' יום ואם אמר סתם נזירי רואין את הקופה כאילו היא מלאה חרדל ונזיר כל ימיו ^אהריני נזיר מכאן עד מקום פלוני אומדין כמה ימים מכאן עד מקום פלוני אם פחות מל' יום נזיר ל' יום ואם לאו נזיר כמנצן הימים הריני נזיר כמנצן ימות החמה מונה נזירות כמנצן ימות החמה אמר רבי יהודה מעשה היה כיון שהשלים מות: **במ'** רואין את הקופה כאילו מלאה חרדל ונזיר כל ימיו ואמאי וליחזייה כאילו מלאה קישואין ודלועין ותיהוי ליה תקנתא אמר ר' חזקיה במחלוקת שנויה ור"ש היא דאמר אדם מכנים את עצמו לדבר שספיקו חמור מודאי דתניא ^אהריני נזיר ע"מ שיהא ככריה מאה כור והלך ומצאו שנגנב או שאבד ו"ש אוסר ^אשפסך נזירות להחמיר ר' יהודה מתיר שפסך נזירות להקל רבי יוחנן אמר אפילו תימא רבי יהודה התם לא נחית ליה לנזירות הכא נחית ליה לנזירות במאי לסלקיה מיניה אמאי לא ליחזיה לקופה כאילו מלאה קישואין ודלועין ותיהוי ליה תקנתא ^אהא ס"ד נזירות הוא דקביל עילויה דר'

היהודי דספסקס הוה גלגל
החרדל קאמער אמריקן ציה
קאמער וואָן וואַס תקנה אַלל
האָמריקן אַרומה צאָלן
י' יודאָ. דהאָס עטמאָ מאַי
אַלס הוּ ציה מאַה צוריק וואָ
ן ליה דליהוּ מיר כי היכי
(9): אַלס האָ ציון דנחיש
מאָסמאָס מלאָה חרדל נזירות
ומאָס צמאי' לעלקאָה אומ'ס'ה
קייב עליו ועלום כל ימיו
הוא ליהוה צאָלן מלאָה
סאָד ציטוֹלן ציכנס צמחון.
הוּ דעלנאָ מאָל ליה לעזירות
נרות אַרומירות קבל עליו:
דדעי

פֶּקֶד שְׁלֵחַ הָיוּ צוּ מֵאֵה כּוֹר
אֶשֶׁם טוֹמֵאָה זֶה אֵין בֵּא
מִתִּיר שְׂסַפֵּק נִזְיוֹת לֹא
תִימָא רַבִּי יְהוּדָה הִתְנַ
סְלוּקִיָּה מִינִיָּה. כְּלוּמַר צִמ

יגלה ממנה נפשו לסוף
ולשים יום דקא סלקא דע
א תטיל עליה מזירות לרבי
זי אינו יכול להסתלק ומש
הבא ע"כ נחית לחד מזירות
יה ונדון עד יום מותו מז

עולם לעלעל דעויר אבשלוס דמיקל
רצה אינו מגלח ואינו מכיב קרבן
א' לי אם ירצה לעמוד בניירותו בלא
דמידי דהוה הנדירות שטשלים
כל עליו נדירות כל ימיו חייב הוא
ותאין אין לו לאחר מלהשלים כל מה
עולם ונדירות א' יש לו כל ימי חייו
לעולם: ר' אומר אין זה מגלח א'
אם יש לו שנה נדיר עולם דאבשלוס
כאומר ק' שנה: האומר עלי נדירות

פרק ראשון נזיר

הַרְדִּינִי נִזְיֵר מֵלֹא הַבֵּית מֵלֹא הַקּוֹפֶה. פִּירוּשׁ צִית רִיקָנִית אִם קוֹפֶה רִיקָנִית (א) לְפָנֵינוּ צוֹדֵקִין אוֹמוֹת אִם אִמֵּר אַחַת גְּדוּלָה נִדְרָמִי מִזֵּר שְׁלֹשִׁים יוֹם פִּי מִזִּירוֹת אַחַת נִדְרָמִי וְהֵא דְקָאֵמֵר מֵלֹא הַבֵּית דִּלְרִיכָא לֵיה מִילְתָּא [כו'] וְאִינוּ מִזֵּר אֲלֵא שְׁלֹשִׁים יוֹם: [וְאִם אִמֵּר סַתָּם] נִדְרָמִי. רֹאשִׁין הַקּוֹפֶה כְּאִילוּ מֵלֹא מֵלֹא חֲדָל וְנִזְיֵר כֹּל יִמּוֹ לְרַבְּעֵן לְעֵלֵי מִזִּירוֹת אַחַר מִזִּירוֹת וּלְרִבִּי מִזִּירוֹת אֲרוּךְ:

מבוא ועד מקום פלוני פחותי מלך
יום נזיר שלשים יום. מניד
דחוס לאוסם הרניני נזיר יום אחד דלוי
נזיר ל' יום: ואם לאו נזיר כמנין המים.
ובדפריס² לעיל דלמיירי כשהחזיק בדך:
כמנין ימות השנה מונה נזירות
כמנין ימות השנה. דהיינו
סס"ה חדשים יהיה נזיר נזירות אחר
נזירות ומגלת צינתיים ומציל קרבן
מיון דקאמך כמנין משמע נזירות³ ולא
מזרות ארוך: **אמר** רבי יהודה
מעשה היה בכיון שהשלים מת. רבי
יהודה לסייע⁴ לתנא קמא קאמך וקאמר
מעשה היה ויציבוהו חכמי נזירות
הרבה וכיון שהשלים כולו מת:

וְלִיחֻזִּייה כְּאִילוּ הָיָה מְלָאךְ
קִישׁוּאִין וּדְלֻעִין וְתִהְיֶה
לִיָּה תִקְנָתָא. אֲמַתְנִי קֹא פִרְקִי
דְּקֹאמֶר רֹאזִין כְּאִילוּ הָיָה מְלָאךְ חֲדָל
וְאִזֵּין לוֹ תִּקְנָה וְהוּא דִּהֵן דְּמִזֵּי לְמִפְסַךְ
וְלִיחֻזִּי כְּמֹאל דְּמִזֵּי בְּזָק וְלֹא נִמְכוּזָה
אֲלֵא לְמִזְרֹת אַחַת [וּנִינְקֵן] עֲלֶיהָ וְקִמַּת
קֶשֶׁה דִּהֲיֹאךְ נִינְקֵל עֲלֶיהָ מִסְפַּק וְיֵשׁ לֹמֶר
דִּהֲסֵם תִּנֵּן בְּמִסְכַּת טִהְרֹת (פ"ד מ"ו)
סַפֵּק מִזְרֹת הֲסֵקל וְאִתָּהּ וְהוּא לְעִיל גְּבִי
מִכְּאֵל וְעַד סוֹף הָעוֹלָם פִּרְקִי לְחֹמְרָא
וְיֵשׁ לֹמֶר דִּהֲסֵם לֹא יֵדַע שׁוֹם כֵּד דְּמִזֵּי
לְמִימֶר לְקוֹלָא כְּזִישְׁנָא דְּמִכְּאֵל עַד סוֹף
הָעוֹלָם וְלִפְסוֹס הִיטָא מִשְׁמַע דְּמִזְרֹת
קֵבֶל עֲלֵיהָ מִכְּאֵל עַד סוֹף הָעוֹלָם וְלִכְךָ
פִּרְקִי לְחֹמְרָא מִמִּשְׁמַעוֹת לְשׁוֹן אֲבָל
הֲכֹא קס"ד דְּאִזֵּין אֲדָם מִכְּנִיס עַלְמוֹ
דְּר'

לדבר לספקו חמור מודולו שעני ידו ספק יהיה חמור לו מחילו קצר
עליו מירות ודאי כמו שאם צבירור להרדל נתכוין מונה מירות אחר
מירות לעולם ומגלגל בין כל אחת ואחת ומציא קרבן והשאת לדיכא
לספקוי ולתקישואין און לצבא נתכוין משיגלה פעם אחת שוב לא מירות
עד שציא קרבן וקרבן אינו יכול להציא דשמה לצבא נתכוין לחד מירות
קמייתו חולין בעזרה: **שירה** בברי זה מאה בור ומצאו שננגב.
ואין אנו יודעין אם היו בו מאה בור אם לאו ר"ש אוסר דספק מירות
להחמיר דחיישין דלמא היו בו מאה בור * ולקמן מפרש תקנתא ו
לר"ש דאומרי* קודם שיתחיל למנות ימי מירותו אם היו בו מאה בור
והריני מיר מדבורי הראשון הנה אשליש נדרי ומציא קרבנותיו ואמר
לא היו בו מאה בור ואם כן צדבורי זה היה בו ממנ הרריני נודר נזיר
מעכשיו ויהיה מיר שלשים יום וציא קרבנותיו ואין כאן חולין בעזרה
כי הוא מיר שלשים או מכה דיבור הראשון או מכה דיבור השני ואם
תאמר ומאי ספקו חמור מודולו הרי הוא נפטר מצירות אחת ובקרבן
אחד כאלו צודאי היו בו מאה בור ויש לומר דיכול לצא לירי חומרא
כגון אם נעמא קודם שהתנה דהשתא הוי ספק מיר טמא ואין לו
קא מייתי חולין וחסור ציין ובתנגלתא לעולם (דשמא) מיר האם
התנאי אצל נעמא אחר שהתנה אז הוה ודאי מיר טמא ומייתי אשם
והוא לא קיבל עליו אלא כי ימצא בו מאה בור וכן במתני' רואין אותה
לא דיות צבירות בצי. כלומר אין להטיל עליו מירות דשמה לא היו בו
ימתין על כרחין חייב למירות אחת ואפילו אי צבא אמר וכיון שירד למירות
ליחזי כאלו היא מללא קישואין או מללא צבא ותיהוי ליה תקנתא:
שים יום וציא קרבן דאי חדא מירות קביל עליה שפיר קמגלה ואי
י א אמר חרדל למירות קביל עליה כלומר הרבה מירות ולא מירות
ידה דמאן לימא לן דחרדל קביל דלמא צבא* והשלים נדרו והשתא דמי
רבי יהודה סבר לא כן כרבי ד' דהאמר* חרדל הך מירות ארוך קביל
אפילו אי צבא קביל וכוון שאמה דרדיו למירות אפילו לרבי יהודה
ת חד וארוך ולא דמי ליהודה כלל* ויורד מירות לרבי יהודה:
ורבי

ונכשני ואני מגלה לעולם שאני כמורה בקרונפורט ותימה לי ואני יכול להביא קרבן מומא יאמר לי וייל דמי' אתה אומר שאם נטמא קרבן שאמר אגאז זה אומר פסול להביא קרבן מומא ידועת מומא: חדרל אלץ אהם שאמר אחר שהשלים נדירות לשקואים קרם שקיבל עליו נורם קרבן מומא: זה יהודה חרם נטמא אחר' להחל דמי' מעייל נפשתי לשקואים חרם ואינו נורם יוכל לברר הדבר ואל היה כדבורו: חתם זה תחת לנדירות. כלומר חתם זה תחת ללי נדירות ומספק לה מחתני ללי נדור כי לא היה דעתו כינס נטמא חרם חרם: חתם זה תחת ללי נדירות במאי לשקויה מיעה הרי כי מיו עומד מספק זה והדאן נטמא לשקויה: אמאי לא להויה חרם ליה תקנא. למה אתה אומר שערור כי מיו בספק זה ואין לו תקנה הרי אחר שעברה נדור' דסי' נדירות לש חדרל בלא ענינה חרם נדירות לש שקואים נטמא מספק קרונפורט חדרל ואל תחת אבתי נדור ומספקא ללי מחתני ללי דספק נדירות

עין משפט
נר מצוה

מזירות הלכה יח:
ג. מ"ג שם הלכה יח:
ד. מ"ד שם הלכה יח:
ה. מ"ה שם הלכה יח:
ו. מ"ו שם פ"ג הלכה יח:
ז. מ"ז שם פ"ג הלכה יח:
ח. מ"ח שם פ"ג הלכה יח:
ט. מ"ט שם פ"ג הלכה יח:

מוסף רש"י

רי זה נזיר עולם. יש
דין לאומר הרי אני נזיר
ולא, שמגלה כל ל' יום והוא
נזיר כל ימיו (ראמ"ה בשמו).
מצאו שנגב או
ואבד. ואין ידוע אם היה
סמך מזה כור אי לא (נדרים
י"ט.).

פי' הרא"ש (המ)

[illegible]

לא היה בו ק' כור הריני
במתני' יכול לקבל עליו
בחדל אינו יכול להביא
ששך היה דעתו שאם לא
שמא לא היה בו ק' כור
ל קשואים או של חדל
לא מלאה קשואים וטהור
של קשואים יכול לגלח
אין עליו עתה אלא ספק